

STĂRUŢA FEMEII CANANEENCE

- „Mare este credința ta; fie ție după cum voești” -

Sfânta Evanghelie ne relatează despre o femeie care nu făcea parte din poporul ales, ci era din părțile Tirului și Sidonului, orașe care nu aparțineau Palestinei, iar pentru a se întâlni cu ea, Însuși Mântuitorul iese din ținuturile Țării Sfinte. Deși Mântuitorul spusese: „nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15, 24) și le poruncise ucenicilor să meargă mai degrabă către acestea, adică către iudeii pregătiți anume pentru ca în mijlocul lor să vină Hristos (Matei 10, 6), totuși El iese din ținuturile lor și merge în Canaan, către cele două cetăți locuite de păgâni, care nu se închinau adevăratului Dumnezeu, ci erau închinători la idoli. Ieșirea Domnului din ținutul Țării Sfinte și venirea Sa în împrejurimile acestor locuri păgâne are două înțelesuri tainice, mai întâi arată ieșirea Fiului lui Dumnezeu din cele dumnezeiești, fără să se despartă de Tatăl și de Duhul și venirea Sa la firea omenească căzută în păcat, devenită închinătoare la idoli și supusă păcatului și morții, care pierduse sfințenia și locuia în întuneric, în latura și în umbra morții. Domnul vine la noi, ia firea noastră căzută, se face întru toate asemenea nouă, dar fără de păcat, adică vine la noi, dar nu se amestecă cu noi, nu devine păcătos, ci caută să ne scoată pe noi din păcat, așa cum a scos-o pe femeia cananeeancă dintru ale sale pentru a se întâlni cu El. Pe de altă parte, ieșirea Mântuitorului din pământul lui Israel nu este altceva decât o prefigurare a faptului că Sfânta Evanghelie va fi propovăduită tuturor neamurilor, așa cum vedem că le poruncește Sfinților Apostoli după Învierea Sa: „Mergând învățați toate neamurile...” (Matei 28, 19), pentru că toate popoarele sunt chemate la mântuire. Mântuitorul a mers în aceste ținuturi ale femeii păgâne, trecând din hotarele Palestinei, tocmai pentru a se întâlni cu ea și pentru a o ajuta. El refuză să-i răspundă acesteia la prima ei cerere de a-i vindeca fiica bolnavă, rău chinuită de diavol. Tăcerea Domnului, cât și întârzierea Sa de a-i da un răspuns favorabil imediat, acestei femei de alt neam, nu fac altceva decât să arate virtuțile acestei cananeence: credința puternică, fapt pentru care Domnul o laudă, smerenia adâncă și rugăciunea ei stăruitoare. La mijlocirea ucenicilor, „Slobozește-o, că strigă în urma noastră”, Domnul a vindecat pe fiica femeii cananeence. Pentru credința femeii cananeence, fiica a fost tămăduită, căci Mântuitorul îi spune: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voești” (Matei 15, 28). Și noi, ori de câte ori spunem: „Doamne miluiește”, ne rugăm așa cum s-a rugat femeia cananeeancă: „Miluiește-mă, Doamne” (Matei 15, 22), această rugăciune scurtă a devenit rugăciunea cea mai frecventă a Bisericii. Ea este, de fapt, cea mai concentrată și cea mai cuprinzătoare rugăciune, pentru că cel care cere mila lui Dumnezeu, cere ca Dumnezeu să-și reverse iubirea Sa peste el și peste toți oamenii. Această rugăciune alături de rugăciunea: „Doamne ajută-mă”, izvorăște din sufletul omului care simte că numai Dumnezeu ne poate ajuta, deși ea nu se ruga pentru sine, exprimă pe de o parte limita puterilor omenești, iar pe de altă parte credința și nădejdea că numai Dumnezeu poate face minuni acolo unde omenește nimic nu mai este posibil. Amin.

LA MĂSURA SFINȚILOR...

† Calea Sfântului sfințit mucenic Haralambie

Odinioară, sfinții erau imbold spre împlinirea cu mai multă râvnă a poruncilor Domnului, reprezentând și garanția că plata este mare și „pregătită” tuturor. În zilele noastre, sfinții sunt folosiți mai degrabă drept argument că viețuirea creștină este inaccesibilă sau accesibilă doar unor aleși. Principala noastră scuză pentru a ridica sfințenia în sfere de neatins, este aceea că noi nu mai avem experiența celor ce acum sunt cinstiți în calendarele bisericești. Să vedem dacă este chiar așa. Să alegem, un sfânt cu viața exemplară, plasat în cea mai rodnică epocă, care l-a făcut pe scriitorul bisericesc Tertulian în secolul III, să exclame: „sângele martirilor, sămânța creștinilor”. Este vorba despre Sfântul sfințit mucenic Haralambie, ocrotitorul parohiei noastre. Un sfânt prea puțin cunoscut pentru mulți dintre noi. Poate fi un model accesibil creștinului de azi Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie? Mulți vor spune că nu prea are cum. Căci acesta a fost episcop, mare făcător de minuni, de o înțelepciune dumnezeiască, a viețuit feciorelnic întreaga sa viață și avea, la momentul muceniei, experiența a 113 ani. În plus, a trăit în epoca în care creștinismul însemna o opțiune „de viață și de moarte”. Sunt câteva aspecte descurajante, aparent, pentru creștinul de azi. Sfântul Haralambie a avut slujire arhierescă, un har pe care puțini îl primesc chiar și astăzi. Preotul și ierarhul au, într-adevăr, harul slujirii sacramentale inaccesibil credinciosului obișnuit. Asta nu ridică însă clerul la rangul unei categorii favorizate. Harul acesta nu înseamnă că cel hirotonit primește puteri speciale. Prin el „doar” lucrează Dumnezeu „mai deplin” spre mântuirea oamenilor. Încât nu este nici o discriminare și nici o persoană mai favorizată în Biserică. Toți au aceeași șansă de a primi harul sfințeniei, în funcție de lucrarea specifică încredințată fiecăruia, pe măsura sa. Acces la înțelepciunea dumnezeiască avem și noi, cei de azi. Poate chiar mai mult decât Sfântul Haralambie, căci în cele 18 secole scurse de atunci s-au adunat tone de scrieri creștine. Mintea noastră se poate adăpa din izvorul curat al scrierilor sfinte mult mai ușor în epoca resurselor creștine de pe internet. Sfântul Haralambie avea, într-adevăr, experiența a 113 ani de viață și trăia în epoca în care „preoții erau de aur, chiar dacă potirele erau de lemn”. Dar și noi avem o vârstă venerabilă: 2000 de ani de creștinism. Căci fiecare dintre noi nu pornește de la zero când se naște ci, din punct de vedere spiritual, beneficiază de câștigul adus în lume de cele două milenii creștine. Chiar dacă astăzi lumea mai cade pe alocuri, totuși umanitatea are, în ansamblu ei, o conștiință spirituală mai înaltă decât pe vremea Sfântului mucenic Haralambie. În zilele din urmă, faptele creștinilor vor fi cu mult sub cele din creștinismul primar, dar cei ce se vor mântui vor fi mai slăviți decât aceia. De aceea, noi, creștinii nu mai avem scuze să părăsim calea sfinților ca să ne resemnăm atât de ușor. Amin.

Trăim o vreme a devalorizărilor. Cuvintele, altădată rostite cu putere, în gura noastră sunt aproape lipsite de orice substanță. Dacă Sfântului Apostol Pavel i s-au revelat, în al treilea cer, cuvinte de o asemenea însemnătate și putere încât oamenilor nu li se cade a le rosti, în vremea noastră parcă a dispărut orice sfială față de ele. Chiar având proprietatea sensului lor, totuși rostim cuvinte mari nepermis de des, ceea ce face ca ele să-și piardă mult din putere. Un exemplu este cuvântul **iubire**, pe care prea des îl rostim astăzi, și prea rar încercăm să-i trăim înțelesul. Căci într-adevăr, cine nu trăiește cuvintele, le rostește doar moarte. Au fost și sunt totuși oameni printre noi, de-ai noștri, care au vorbit puțin, dar ale căror cuvinte au atâta putere, încât pot învia un suflet pierdut. Îi numim **sfinți**, pentru că așa și sunt, fiindcă printre altele s-au străduit până la sânge să trăiască înțelesul cuvântului iubire. Sfântul nu este omul jumătăților de măsură. El este conștient de diferența dintre iubire și iluzia autoprovocată a contrariului ei, a egoismului. El știe că starea euforică a împlinirii plăcerilor ni se prezintă ca un paradis, dar de fapt împiedică cel mai mult în a ajunge la Dumnezeu, în Care se află cu adevărat Raiul. Sfântul se nevoiește și primește de la Dumnezeu puterea de a se nevoi și mai mult, și anume tocmai împotriva ispitei de a urma acel drum alunecos al împlinirii ispitelor lumești. El se luptă în fiecare ceas cu sinele său, căutând și reușind să-l ridice din mrejele egoismului spre înălțimile curate ale jertfei, unde se întâlnește cu iubirea. Așa ajunge la o înălțime unde iubirea este neatinsă de orice amestec lumesc, iar asta i se citește în ochi. În toate împrejurările vieții, sfântul este mereu plin de o bucurie interioară de nedescris. Viața și iubirea ajung să se întrepătrundă, viața adevărată este întreținută prin dragoste. Ca și privirea, cuvintele sfântului sunt pline de putere, fiindcă el le-a trăit înțelesul, precum cuvintele închinare iubirii de către Sfântul Apostol Pavel, cuvinte zguduitoare, de foc. Sfântul este un stâlp al iubirii în mijlocul unei învălmășeli de confuzie, de eroare. El stă drept în șuvoiul vremurilor, dând puterea celor care-l văd și ascultă să se facă și ei asemenea lui, dacă vor. Trebuie doar să înțelegem că, prin consolidarea propriului egoism, prin goana noastră după plăceri, nu vom ajunge niciodată unde credem, și atunci, prin rugăciunile sfinților care aduc asupra noastră puterea lui Dumnezeu, vom putea începe să trăim cu adevărat. Să știm nu numai ce înseamnă cuvântul iubire, ci să și iubim. „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (1 Pet. 1, 16).

105 de ani de la nașterea Patriarhului Teoctist

În data de 7 februarie 2022, se împlinesc 107 de ani de la nașterea celui de-al cincilea întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist. Teoctist Arăpașu s-a născut în anul 1915, în satul Tocileni din județul Botoșani. Dincolo de numeroasele distincții și de bogata activitate, Patriarhul Teoctist a rămas în conștiința românilor ca un păstor cu chipul senin și vocea blândă, un om al bucuriei. Patriarhul Teoctist a păstorit Biserica vreme de peste două decenii. A trecut la Domnul pe 30 iulie 2007, fiind înmormântat în Catedrala patriarhală.

Vesnica lui pomenire!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 9 februarie	17:00	Vecernia Hramului cu Litie
Joi 10 februarie	07:00- 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Sfințirea mică a apei Pomenirea morților
Vineri 11 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 februarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 13 februarie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinurilor, creștinii l-au luat ca ajutorător atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică. **Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă-ne bolile!**

